

Емилия Максимова

Биошэглявци от Граово

Фолклорна зборувачница

Граовъцът влáчи ко вол,
рúча ко невидéл,
узърта се ко петъл у модрó зърно,
лэзи се ко вáрена тиква,
óка ко вéпър на кланé,
рéпчи се ко кикък на бунíще,
дуе се ко вьшка на тупán,
таи се ко буá у гащи,
мудри се ко кьóсавъц у тръне,
óди ко удáрен с пирáлкю по главý,
дреме кикó конь за зоп...

Граовката знае дека кикó мýти,
тека че бистри и че за злу
крушу има зъл прут.
Невэруе дéка úбав конь и
пóд скинет чул се види.
Не дава вьшлив да ю поще.
Сигурна е дéка човек бес
пáре е ко магаре бес самар
и че и без петъл се свíня.
Казýе на децата óти на сърдит
пúша му е празнá гúша и
óти от фалбá файдá нема.
Почíта сви ама не забовáра
дéка покрит углен'ь
по-дълбокó гори и
у когá е сила у тогóва е
и правда.

